

VII. ÉVFOLYAM.
Megjelenik
minden vasárnap.
Ára félévre 3, egész évre 6 frt.

Az előfizetési pénz a
KIADÓHIVATALBA
városháztér 6. sz.
alá küldendő.

Pest, febr. 16.
1873.
7-ik szám.

GYÜJTÖKNEK
öt előfizető után
tiszteletpéldány jár.
Egyes példány ára helyben 10 kr.

Szerkesztői iroda:
Városháztér 6. sz.
ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Kerkápoli Károly pénzügyminiszter ő excellentiàjához.

(Nagyon is alkalmi versezet.)

Együtt jártunk iskolába — kuk —
Térdig jártunk tudományba. — kuk. kuk.
Te kimentél Prussiába — kuk. kuk. kuk.
Én meg mentem kis Zirámba. —
kuk. kuk. kuk: kuk.

Most nagy ur vagy, van fináncod, kuk,
S az adót hogy exequálod? — kuk. kuk.
Te se hitted volna látod. kuk. kuk. kuk.
Hogy ezt *érje* jó barátod.
kuk. kuk. kuk. kuk.

Engemet is az *ért* mostan. — kuk.
Hogy két forintos adóban — kuk. kuk.
Elvitték a *réztazekam*! kuk. kuk. kuk.
Mért nem maradtál *Stuttgartban*?
kuk. kuk. kuk. kuk.

Egy nap szónokai a képviselőházban.

Tárgy: a civillista felemelése egy millió forint osztrák bankóval.

Csanády megadja a királynak, a mi a királyé, de midőn a szegény nép az ország minden vldékein az éhség kínja által marcangoltatik:

midőn a kisbirtokos osztály nem képes fizetni már a reárótt nagymérvü adót s az executio következtében igavonó marháit kénytelen eladni:

midőn 70 millió deficittel állunk szemben, hazánk ily szomoru anyagi viszonyai között nem hogy egy millióval, de egy árva réz krajcár ugyan nem sok, de még annyival sem járul a civillista felemeléséhez.

*

Kállay a civillista steigerolását ez óriási deficites világban nagy tapintatlanságnak tartja. S ha épen bőkezünek kell lennie, mint népkép-

viselő, inkább szavaz meg azon huszonnégyezer községnek, — melynek még eddig iskolája nincs, — tiz milliót, mint a legcifrább trónra egy kis sallangot.

*

Bobory az előtte szólókkal tart.

*

Tisza Kálmán, hogy megmutassa, miként nemcsak a mamelukok loyálisok a fejedelem iránt, hanem a kormányképes balközép is, most az egyszer, csupa könyörületességből megadja azt a rongyos egy milliót.

*

Madarász szépen s a szó teljes értelmében meghatóan beszélt, s mert a maga nevében könnyelmü pazarlási szándéknak tekinti a civillista felemelését, eziránt hasonszenvi mérget, az az ellenindítványt ad be.

*

Pauler miniszter a civillista szaporitását egy millióval „szükséges"-nek tartja a magyar korona kifényesitésére. Egyebet nem tud mondani.

*

Irányi mint rendesen most is Cicero volt. Jól tudván azt, hogy Tisza Kálmánt a kormányozhatnám borzasztó szomjusága gyötri, a nép nehéz verejtékéből csurgatott egy két cseppet a balközépi vezér poharába, mit azonban az ecetnek találván, nem ivá azt meg, hanem kiönté a kormányképesség sivár homokbuckájára.

*

Patay brigadéros kurucos hat vágással parirozta ki a balközép labancainak oldaltámadásait, kinyilatkoztatván kereken, miszerint nem hogy egy milliót, de egy Lónyay-picálával sem szavaz meg többet a németnek, mint a mennyi eddig dukált.

Nyujtódzék addig, a meddig a pokróca ér.

De hogyha meg találna éhezni, csak járuljon az ő asztalához, szivesen látja ő még az ellenségét is egy kis barátságos ebédre.

*

Csiky „nászuram" nem akarván kenyeres pajtásánál fösvényebbnek látszani, detto nem ad egy fityinggel sem többet a konyhára, mint a mennyit Patay.

Beöthy az ország legelső alispánja, tisztességes, de dynasztikus forró érzelemmel szavazta meg az egy milliót a hazának. Alkotmányos monarchiában — szerinte — egy persona lévén a király a házával.

A vármegyék autonomiájának ezen veterán bajnoka egyébiránt ha hozzá nem szól a civillistához, pompás gseftet csinál, mert Ragályi Stefi nem adta volna azt egy „rugott borju"-ért.

*

Kerkápoly összetett kézzel rimánkodik a háznak, hogy méltoztassék elhinni, hogy épen oly nagy szüksége van az udvarnak a civillista steigerolására, mint neki az 54 milliós kölcsönre. El is hiszi Csernátoni, csak Majoros tamáskodik.

*

Csernátoni ha szépen hallgat, azt bizonyitotta volna be, hogy okos ember is tud lenni. Igy azonban csak azt igazolta ujra és ujra, hogy ő még bölcsőhangot sem tud adni a nélkül, hogy ne légyen kötekedő és goromba!

Ez a „penészes ur" ma is azt gondolta, hogy nem a képviselőházban, hanem a buffetben van.

No de meg is kapta érte a jutalmát.

Se Tisza se Ghyczy Kálmán nem szoritott kezet ezuttal a „Tóni"-val.

*

Helfy megszavazná az egy milliót, csak Szőgyéni előadónak annyi érve lenne is a szükségesség mellett, mint a kis ujának körme, de mivel ezt nem indokolja, nem ad egy polturát sem.

*

Szőgyéni előadó előadja, hogy maga sem találjá á miniszteri indokolást válaámi kitünőnek, nem is tesz tehát egyebet, mint a javaslatot egyszerüen és szárazon ajánlja elfogadásra.

És az egy millió civillista-pótlék 229 vokssal meg is szavaztatik.

Notabene a balközépnek fele megugrott a szavazás elöl; következö képviselök azonban megállták a sarat s a 48-as párttal szavaztak:

Tóth J. Ugron G. Csávolszky Lajos, Dobay A. Elek Gábor, Éder István, Jankovits Miklós, Kemény M, Lükő G. Máriássy F. Péchy J. Remete G. és Simonsics B.

Ezek legalább megmutatták, hogy van bátorságuk meggyözödésük szerint szavazni.

Határozati javaslat.

Miután elvégeztetett volna a Kálmánok klubjában még pedig meglehetős minoritással, hogy most az egyszer és utóljára az egy millió civilista-steigerolás a mameluk párttal egyetértőleg megszavaztatódjék, hogy igy pártunk kormány képessége ebből is kitünjék.

Mindezen előintézkedések ducára azonban oly fegyelmetlen közharcosok is találkozván — számszerint tizenhárman — kik a nagy mogul hatalmas parancsolatjának nem hódolva — elég vakmerők voltak saját meg győződésüket követva a negyvennyolcasok táborába átpártolni: alólirott ezennel következő határozati javaslatot nyujtja be:

Mondják ki a Kálmánok, hogy ezen szökevények először olajba megsüttetnek, azután pedig örökre számüzetnek a kormányképesek köréből.

A minoritás.

A lucullusi ebéd.

(Farsangi comedentia.)

Ugy fülhegygyel valahol hallottam valami Lucullus nevü uri emberről, ki a világon ez ideig a legnagyobbszerübb ebédeket, tractamentumokat adta.

Hogy miből állhatott az? én nem tudhatom, mert nevezett nemzetes ur soha sem szerencséltetett asztálához, hanem azt merem állitani, hogy oly vendégséget soha sem rendezett, mint mi négyen.

Igen is négyen — Jancsi, Géza, Guszti és — én, kik mindannyian negyedéves joghallgatók, tehát jogászok voltunk a pesti egyetemen; lakván mind a négyen együtt két szobából álló lakásunkban.

In illo tempore 1852-ben volt — még nagyon virágzásban volt az ostromállapot, miután jól tudtuk, hogy a „policáj"-oknak szemei koronkint rajtunk is szokott tévedezni, nyilvános helyekre nagy ritkán mentünk, leginkább hon töltöttük ki a „muszály" cursust, édesdeden beszélgetvén volt csatáinkról, harcainkról, mely emlékekkel örömestebb foglalkoztunk, mint az osztrák codexxel.

Legjobb napjaink voltak azok, midőn onnét hazulról inni és harapni való proviántokat, debreceni münyelven provizsiót kaptunk, ilyenkor azután meghivtuk többi barátainkat is, s hetedhétországra szóló mulatságot csaptunk.

Az ilyen ingyenmulatságot leginkább szerették Sz. Náci és M. Béla barátaink, nem is mulasztották el majdnem minden héten megkérdeni, hogy: „kapott-e valamelyótök onnét hazulról valamit?"

Egy délután hárman preferánczoztunk, midőn Guszti barátunk nagy kacagás közt jött haza.

— Gondoljátok csak barátim! — beszélé Guszti — a hatvani utcában elfog Sz. Náci és M. Béla, s vallatnak, hogy mondanám meg, hogy kaptál-e te Jancsi valamit onnét hazulról? miután holnap neved napja lévén, ily alkalomkor az ilyen küldemények kimaradhatlanok.

— Bolondok — jegyzé meg Jancsi — hisz nem most van az én névnapom.

— Nagyon jól tudom, — folytatá Guszti — de én meg akartam és meg akarom tréfálni őket, s azt mondám, hogy a holnapi névnapodra küldött anyád egy akó somlai bort, kappan, kácsapecsenyét, sonkát, kalácsot, meg is hivtam holnap őket déli egy órára, hogy ha megették a kosztházban ebédjüket, jőjjünk hozzánk azután pecsenyézni.

— Csak nem vesztél meg? pattant fel Jancsi, ki közöttünk legkomolyabb volt mindig.

— Légy nyugodt Jancsi, — csillapitá őt Guszti — téged nem keverlek bele a játékba, neked mindössze is az a teendőd, hogy barátaidtól el kell fogadnod a névnapi üdvözleteket és azt mondani, hogy a többit reánk biztad, mi pedig emberül elvégezzük a munkát, ugy-e fiuk? hisz farsang van, mulathatunk pecsenye, kalács és bor nélkül is.

Csak nehezen sikerült Jancsi barátunkat a tréfának megnyerni, midőn az is megvolt, hozzá láttunk tervünk kiviteléhez.

Mi azután hárman ha találkoztunk barátainkkal, ugy négy szem közt megsugtuk nékik, hogy holnap Jancsi barátunk névnapját tartja, s a mint megebédelnek, azonnal jöjjenek hozzánk, pompás somlai borra, pecsenyére, sonkára, kalácsra, mit Jancsi onnét hazulról kapott. — Valamennyi igérkezett a pontos megjelenésre.

Másnap szegény Jancsi nem győzte uton-utfélen hallgatni a sok ménkü névnapi kivánságokat, miket nagyon kedvetlenül fogadott el.

Ugy délfelé már mind a négyen hon voltunk, Jancsi komoly volt, mig Guszti szokottnál vigabb. — Kölcsön kért a háziaktól kést, vellát, tálat, tányérokat, azt a subladra rakta, melléjük valamennyiünk törülközőjét felhalmozta, a négy mosdókancsónkat a tányérok közé helyezte el, asztalainkat ágylepedőinkkel teritette le, szóval Guszti mindent megtett arra, hogy szobánk ugy nézzen ki, hol valami nagy vendégség fog tartatni.

Alig mult el dél, már Sz. Náci és M. Béla megjelentek, ők bizon — mint mondák — ma koszt-ebédjöket elengedik, miután jobbat is ehetnek.

— Okosan tettétek! jegyzé meg Guszti.

Kevés idő mulva ismét jöttek, azután megint jöttek, ugy hogy már egy óra előtt a meghivottak és tisztelők — körülbelől harmincan — mind együtt voltak, kiknek fele is bevallá, hogy a meghivás miatt elhagyá rendes ebédjét.

No ebből szép mulatság lesz! — gondolá Jancsi, csak fejét csoválta; még vendégeit sem volt képes mulattatni, kik bizon már szerettek volna asztalhoz

ülni, egy némelyike már olyasmit is emlegetett, hogy jó volna legelébb a sonkából, kalácscsal falatozni.

Persze hogy jó volna! de hol van? mikor a háznál semmi sincs!

Guszti ezalatt ki s bejárt a szobából, hol egy tálat vitt ki, hol egy tányért hozott be, mintegy nyitányul a bekövetkező étkezésnek.

Be is következett, de hogyan?

Épen Sz. Náci barátunk a vizes kancsókat emelgeté, midőn a házmester kétségbeesett arccal berohant a szobába, fuldokolva adta valamennyiünknek tudtára, hogy a „policájok“ jönnek, fel vagyunk adva, hogy titkos gyülést, összeesküvést tartunk; s az istenre kért, hogy meneküljünk, mert elfognak mindnyájunkat.

A ki tudja, hogy azon korban mit jelentett az, midőn egy fiatal emberekből álló társaságban azt mondták, hogy a policájok jönnek! csak az képes felfogni, hogy miért maradt szobánk egy perc alatt üresen? az országutnak a mennyi flasztera volt, barátaink annyifelé szaladtak, egyetlen egy sem maradt vigasztalásunkra hátra; egy sem emlegetvén a pecsenyét, kalácsot és bort; — kinek jutott volna eszébe?

Mi pedig mindannyian, a házmesterrel együtt derekunkat szoritottuk a nagy kacagás miatt, ezeket ugyan megvendégeltük pedig olcsón.

Mert persze az egész „policáj“-história a mi eszünkben fogamzott, melynek kivitelére egy huszasért a házmester vállalkozott.

Mi pedig azután elmentünk a „három hollóba“, hol késő estig mulattunk.

Másnap azt mondtuk barátinknak, hogy a rendőrség csak házmotozást tartott nálunk.

Ez idő óta valamint kevesebben látogattak meg barátaink közül, ugy Sz. Náci és M. Béla soha sem kérdezték tőlünk, hogy: kaptunk-e onnét hazulról valamit?

Bakonyi levelek.

Veszprém 1873. Február hó 9-ikén.

Hallod e te Matyi!

Mint a példabeszéd mondja — kutya jó kedvel vannak itt Veszprémben az urak!

Az urak alatt pedig kell érteni a hivatalnokokat, és azokat, kik a püspök és kannonokok reverendájába törlik a szájukat. — Ezen uraknak tehát oly jó kedvük van — lehet is, — hogy tegnap este már a negyedik jótékonycélu táncvigalmas hangversenyt rendezték, alkalmasint oly anyagi sikerrel, hogy a mulatság cégeül felhasznált szegény intézetek, körülbelől ily tartalmu bevelet fognak kapni:

„T. cz. Igazgató ur! Ön intézete javára tegnapi napon jótékony táncvigalmat rendeztünk, azonban a sokféle kezelés miatt 40 frt. deficitünk van, kérjük ezen öszeget posta fordultával megküldeni; egyébbként megjegyezzük, hogy kitünő jól mulattunk s a tánc után reggeli nyolc óráig ittunk, tisztelettel:

A rendezöség.“

Ezekhez azonban nékem semmi közöm, csak azt akarom felemliteni, hogy ezen uraknak ily alkalomkor azon rosz szokásuk van, hogy a piacon levő kaszinó ablakait, hol a mulatságok tartatnak — ugy reggeli 7—8 órakkor kitárják, a zenészeket a balkonra állitják muzsikálni, maguk meg orditanak mint a Krisztus paripái, éppen azon idöben, midön a nép a piacon keresztül hullámzik a templomba, és akkor midőn a drabantok a kofákat verik szét.

Ma ily jelenetnek voltam tanuja, hogy kellöleg tájékozhassam magamat, megálltam, spedig oly szerencsés helyen hogy kürülöttem kofáknál egyebet nem is láttam, de hallottam ilyen nyilatkozatokat:

— Ez szép, minket haza vernek, azok meg ott fent orditanak mint a marhák! nézze csak Sári asszony azt a kajla fülüt ott a cigányok elött, hogy iszik, jobb volna bizha a felesége megadná a zöldtségem árát.

„Hát nem látja Jutka hugom ott a második ablakban azt a ragyavert pofájut? hogy szopja azt a vékony nyaku üveget; ez is jobban tenné ha megfizetné annak a kásának s fokhagymának árát, mivel gazdaasszonya még a mult disznó ölésröl tartozik.“

— Bizon ugy van, halják kigyelmetek, azután ezek exequáltatják rajtunk az adót, pedig nem csak nekünk tartoznak, hanem a mint a Jóska megyei huszár mondta, mind nyakig vannak adórestánciával, de rajtuk nem veszik meg, mert urak, aztán instálnak.

— Igazsága van Panna néni! csak a szegényt bántják most, tegnap egy forintér minden ingóbingóságomat elvitték adóba, ha Sári komám asszony nem könyörül, eladták volna, hogy a m — — —

„Haza, haza asszonyok! templom ideje van“ — kiálta közbe egy drabant, botjával valami furcsa figurát csinált — a levegöbe.

Mire a kofák hordozóskodni kezdtek. —

Én is haza jöttem, hogy a papir végére leirjam neked Matyikám, mit ma reggel láttam és halottam.

Servus. —

Sobri.

Legujabb nóta

(Tisza Lajos budget beszéde óta)

Tisza Lajos az izente:
Elfogyott az árgumentje.
Ha még egyszer az izeni...
Mindenkinek ki kell menni
Az országházból.

Tisza Lajos füt fát igér..
Igéri, hogy eztán megtér..
Az igéret csak puszta szó,
Kész pénz gyanánt csak a „Napló"
Szokta azt venni.

Tisza Lajos! Tisza Lajos!
A vasutügy de zavaros,
Addig leszen a zavaros:
Mig miniszter Tisza Lajos
S frázissal gajdos.

Még egyszer Miska zsidó.

1837-ben történt, midőn Pápán szolgabiró képében Pap Muki volt a basa.

Miska zsidó, az ő köszörüs barátja, és még vagy három hasonszőrü cimbora egy estve a városon kivül lévő a g y a g l i k i csárdában mulatozott.

A csárda átellenében vagy ötszáz lépésnyire állott egy akasztófa, mely a holdfényénél teljesen oda feketéllett a csárda borozójába.

Ez estvén a köszörüs volt a fizető gazda, s nagyon haragudott, hogy a tisztes kompánia már nem tudott inni.

„Mért nem isztok cimborák?" kérdé a köszörüs.

— Mert már nyakig vagyunk — felelé Miska zsidó.

„Mit? ti már nem tudtok inni? — pattant fel a köszörüs. — Fogadjunk fel ötven forintba, hogy én azon az akasztófán lógva leszek, mig ti bort nem isztok, és pedig olyan formán, hogy engemet derekamnál fogva felakasztatok, ti pedig mindenikötök az akasztófa alatt fog ülni egy kancsó somlai mellett, s ha bármelyikötök iszik, elvesztitek a fogadást."

— Áll a fogadás — kiáltának mindannyian, különösen Miska, kinek az ilyenekben roppant gyönyörüsége tellett.

Rögtön megtétettek a szükséges intézkedések, létrát, kötelet s a kikötött négy kancsó bort kivitték az akasztófa alá, s ottan annak rendje és módja szerint hozzáfogtak a köszörüs felakasztásához, s felkötötték azt derekánál fogva.

Ott lógott a köszörüs, csakhogy nem a szél, de maga verte öszve a bokáját, cimboráinak még nagyobb mulattatására egy betyárdalt fütyörészgetvén.

A lent maradt négy cimbora, kezeikben telt kancsókkal letelepedett az akasztófa tövéhez, ugy hogy a köszörüs mindegyiket szemmel tarthatta.

Ezalatt csak mult az idő, de a négy cimbora csak nem akart inni, fent pedig a köszörüs már rettentő nagyokat kezdett sohajtani.. a füttyel egészen elhallgatván.

Elmult már egy óra köz, könyörgeni kezde a köszörüs, hogy igyanak, de biz a cimborák nem ittak. Később kijelenté, hogy elveszti a fogadást, csak vegyék le az akasztófáról, de a lent lévők magokat csak a fogadáshoz tartották. Utóbb elkezdett a köszörüs bőgni, orditani, mit meghallván a csárdában lévők, többen siettek megnézni, hogy mi történik az akasztófa körül?

A négy cimbora látván a közeledő segitséget, elfutott az akasztófa alól.

A szegény köszörüst félholtan vették le az akasztófáról.

Ez eset ki tudódván, mind az öt jó madár Pap Muki szolgabiró elibe állitatott.

Elől ment Miska zsidó, utánna a többiek.

„Tudom huncut akasztófára való! hogy te vagy a főcinkos — ily megtisztelő bevezetéssel fogadá Miskát a szolgabiró. Pandurok előre... te pedig Miska feküdj le, — dühösködék a szolgabiró.

Miska nyugodtan fordult vissza társaihoz és kérkedve szólott: „l á s s á t o k, itt is k ü l ö n b e m b e r v a g y o k m i n d k e n d t e k; k e n d t e k n e k a z t s e m m o n d j a a t e k i n t e t e s s z o l g a b i r ó u r, h o g y ü l j e n e k l e, m á r n e k e m a z t m o n d j a, h o g y f e k ü d j l e M i s k a!

Pap Muki szolgabiró elnevette magát Miskának fentebbi szavain s ezuttal elengedte mind Miskának mind a négy cimborának szánt huszonötös porciót.

Nyalka magyar.

K é r d é s: Hol vetted a bugyogódat,
Félöles rut figaródat..
Fecskefarku diszfrakkodat,
Duplatalpu topánodat
Nyalka korcs magyar!?

F e l e l e t: „Bugyogómat és frakkomat
Felber köcsög kalapomat
Kölcsön kértem a némettől,
És nem is válok meg ettől
Mig e lesz divat."

Kérdes.

Mi külömbség van a sátoros cigány és a nem sátoros cigány között?

Felelet: az, hogy amannak sátra van, ennek pedig nincs.

Milyen birálatokat fogunk olvasni a farsang után a nagy bőjtben?

Szép Ilonka.

A forró nap délfelé halad — —

Vörösmarty.

Sajnos, hogy a különben római katholikus iró az ó testamentomot kevésbé tanulmányozta, mert különben tudná, hogy Józsue a napot megállitotta. s azt azóta senki el sem inditotta, tehát a nap nem haladhat.

Lonkay Antal,

a sz. Gergely-rend lovagja.

Népdal.

Imádkoznék, de nem tudok, hiába,
Nem jártam én soha az iskolába —

Tompa.

Ajánljuk e költeményt az ottani kerületi tanfelügyelő figyelmébe, itt a fiu maga bevallja, hogy soha iskolába nem járt, tehát a fennálló törvények értelmében könnyü leend szüleit megpénzbirságolni. — Köszönet a költőnek, hogy ez esetet a hatúság tudomására juttatni sziveskedett.

Szász Károly.

Népdal.

Sárga dinnye faru vagy,
Épen hozzám illő vagy — —

Benedek Aladár.

Jó lett volna, ha a szerző csillag alatt megjegyzette volna, hogy az illető kisasszonynak a fara melyik dinnyészetből való? a Girókuti P. Ferencéből e? avagy az állandó bazáréból? Jó lett volna még azt is felemliteni, hogy az illető sárga dinnye micsoda magből való? a válfaj osztályozása miatt pedig ki kellett volna a költőnek határozottan jelenteni, hogy a megénekelt sárgadinnye Türkesztán, Chantaloup, Ananász vagy Belugisztani-fajhoz tartozik-e? És milyen husa van, vörös vagy sárga? leves-e?

Dr. Pólya.

A tihanyi echóhoz.

Óh! Tihanynak riadó leánya!
Szállj ki szent hegyed közül — —

Csokonai

E bizon nagyon kálvinistás követelés. Ha a poéta a történelmet csak kissé is forgatta volna, tudhatná, hogy dicső királyunk II. András alapitotta a tihanyi apátságot s azt a kivánt riadó leánynyal együtt a kegyes Benedek-rendnek adományozta. — Korunk korcsosulására mutat, hogy most akadt egy poéta és a kegyes atyák által annyi századokon által birt leányzót követeli. Mi alapon? Szerves egészszé kell kögiteni az ily poétákat.

Török János.

Diskurszus
Icig szomszéd és Mihály gazda között.

Icig: Ogyan Mihály gazda! mi baja van annak a Csernátoninak a 48-as párttal? Könyebb a lelkének, ha egyet rughat rajta . . . Közelebb is a pártot neveletlennek mondta azért, hogy a miniszteri diszebédekre nem csak hogy el nem megy, de még csak megsem köszöni a meghivást.

Mihály: Én azt hiszem szomszéd! epén azért izetlenkedik az a Csernátoni a 48-as párttal, mert neki az a miniszteri ebéd nagyon izlik.

Csernátoni hova mégy?
„Készen vár a nagy ebéd.“
Ühm! te tehát oda mégy
Nyalakodni mint a légy.

Zsiga pósta.

T. Publikum!

Ludas Matyi most is képtelen! de hát nem rajta mult, hogy kép nólkül maradt ugy a mult héten, mint a jelenben.

Valóban annyi szekaturának, annyi malőrözésnek az isten ege alatt egy halandó sincs kitéve, a mennyinek egy humorisztikus lapszerkesztő.

A szerkesztő megmagyarázza a thémát, mit a rajzolónak papirra kell pingálni. A rajzoló el is késziti azt, ugy a hogy tehetsége és felfogása szerint, egyszer sikerültebben mint máskor. Midőn a lapot nyomni kellene, akkor sül ki, hogy a rajzoló rosz tussal késztette el a képeket, mit a lytographus hiába igyekszik kőre lehuzni, minden tudománya sem elegendő arra, hogy a rajz hüképét visszaadhassa. A kép el van fuserolva. A lapnak pedig meg kell jelenni a rendes időre vagy pár napot késnie. Bocsássa meg a publikum, hogy Ludas Matyi a két rosz közzül a kisebb roszat a képtelen megjelenést választá.

A bécsi világkiállitási idényre szervezett

ÁLTALÁNOS ÜZLETI ÜGYNÖKSÉG

a „Wiener Agenten-Gesellschaft“ által biztositva

Schottenring 6.

Valamennyi világkiállitásnál bebizonyult azon körülmény, mennyire szükséges és czélszerü az idegen látogatóknak segédkezet nyujtani.

Ugyanis az utazó egy nagy világvárosba érkezik: esmerős és összeköttetés nélkül, sokszor még az ország nyelvét sem beszélve — kénytelen mindenek előtt szállásról, ellátásáról gondoskodni, és még több nehézséggel jár ügyeinek célszerü elintézése.

Az ügynökség e bajokon segitendő, t. c. klienseinek a bécsi világkiállitási idény alatt — az alább jegyzett dij befizetése ellenében — következő előnyöket biztosit:

1. *Czélszerü megfelelő szállásoknak* (butorozva vagy butor nélkül, rövid vagy hosszabb időre) *pontos megszerzése*.

2. Mindennemü podgyásznak és Colli-knak átvétele s elküldése.

3. Több nyelveket beszélő tisztességes egyének állitatnak fel az ügynökség jótállása mellett, hogy csekély dijazásért az illető kliensnek szolgálatjára álljanak; valamint bér- és diszkocsik is szereztetnek jutányos áron.

4. Az ügynökség helyiségei kellő kényelemmel vannak berendezve u. m.:

a) egy társalgó terem, hol a bel és kültöldi nagyobb hirlapok megtalálhatók; *b)* egy iroszoba a correspondentiára; *c)* egy saját posta-hivatal: *d)* egy távirdai hivatal; *e)* egy saját pénzváltó bureau, hol t. c. klienseink értékpapirok eladását, vételét — tözsde és bank üzleteket, arany és ezüst pénzek váltását, és minden előforduló üzleti transactiókat egész biztonsággal eszközölhetnek.

Az ügynökség helyiségei februar hó első napján fognak közhasználatra megnyittatni. Mindent elfogunk követni, hogy t. c. klienseinket minden irányban tökéletesen kielégithessük. Mély tisztelettel

az üzleti általános ügynökség.

ELŐFIZETÉSI FELTÉTELEK:

Magyarhonból jelentkező kliens ink előfizethetnek Bécsben a „Wiener Agenten-Gesellschaft“-nál Schottenring 6. még pedig:

Ha mulatási idejek Récsben három hétnel tovább nem tart, tehát 1 héttől — 3 hétig 5 frtot; egy hóra 6 frtot; két hóra 10 frt; három hóra 15 frtot osztr. ért.

Ezen csekély összeg ellenében t. c. kliensünk egy az ügynökség által aláirt igazoló jegyet kap, mely mihelyt Bécsbe megérkezik, az ügynökségi hivatalban előmutatandó.

Ezen igazoló jegy ottan megbélyegződik és a mulatási időt illetőleg érvényre jut. A kijelelt idő elteltével ezen igazoló jegy meg kell ujjitassék.

A t. c. kliens szállását, egynéhány nappal tervezett megérkezése előtt és a megfelelő előpénz beküldése mellett, az ügynökségnél megrendelni sziveskedjék.

Társasjátékok

3, 1839-ki kihuzott sorozattal.

Tán az egész magyar-osztrák monarchiában sincs olyan váltóüzlet, a mely oly nagy mennyiségben árusitott volna el részletiveket s enélfogya annyi nyerőszámot adna ki, mint az alulirt váltóház. Szolgáljon ennek bizonyitékául az a körülmény, hogy én egy év óta a t. közönségnek már csak nem *3 millió forintyi* sorsjegyet s részvényt szolgáltattam ki, a melyek részletfizetésre lettek megvásárolva.

A t. közönség részéről cégem irányában sok oldalról nyilvánuló bizalomtól bátoritva, ismét uj tervvel lépek fel, s meg vagyok győződve, hogy ezzel is fényes sikert aratok, minthogy a nyereségre igen sok valószinüséget, mindenekelőtt pedig a t. vevőnek biztonságot nyujtok a befizetett tőkére nézve.

80 sorsjegyü társasjátékot rendezek, még pedig:

20 db. magyar dijsorsjegy évenként 4 huzás, 20 db. török 400 frkos sorsjegy évenk. 6 huzás. 20 db. braunschweigi húsz talléros sorsjegy évenk. 4 huzás. 20 db. szász-meiningenivel évenk. 3 huzás ☞ évenként összesen 17 huzás ☜

20 részvevő számára; és mindegyik társaságba kedvezményül **3 kihuzott sorozatu** $^{1}/_{5}$ **1839-ki sorsjegyet** adok, a melyekre az évi márczius 1-én okvetlenül 3 nyeremény kell hogy essék.

A társaság feloszlásakor minden résztvevő 4 eredeti sorsjegyet fog kapni. — Minden részletre 24 havi részletfizetés esik 15 frtjával, azonban 1573. március 1-je előtt 3. 15 frtos részlet, vagyis 45 frt fizetendő le, mert különben az illető március 1-én a 3 kihuzott sorozatra nem játszik; a többi 21 részlet azután havonként rendesen 15 frtjával fizethető. — Eladók tovább

(Huzás március 1-én) 20-ad részeket az 1839-ki kihuzott sorozatokból 12 frtjával.

(Huzás február 15-én) igérvényeket magyar dijsorsjegyekre 2 frtjával bélyeggel együtt.

Részletíveket 500 frtos 1860-ki sorsjekre 40 havi 20 frto srészletfizetés mellett s olyl biztositással árusitok el, hogy a kihuzott sorozatot 1800 frtért visszaveszem, a mi álta minden vevőnek 1000 frt hasznot biztositok.

Vidéki megrendelések teljes megelégedésre foganatosittatnak.

FISCHER M. L., váltóháza a „Fortuná“-hoz, hatvani-utcza 16. sz. a.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Mészáros Károly

Pest, 1873. Nyomatott Neuer I.-nál.